

IF'

Ἐν τούτοις ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἔπληττε θανασίμως ἐν Παρισίοις. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχεν ὑπόστη ἐν Χερβούργῳ αὐτοῖς σημαντικὴν ἔργασίας καὶ κόπου, ὀρίσθη αὐτῷ πρὸς ἀνάπτυξιν δῆθεν ὑπηρεσία, ἥτις ἔχορήγει αὐτῷ ὀλιγωτέραν ἔτι πρᾶτον. Τὰς σπανίας ταύτας ὥρας κατέριθεν ἀφίεμενος εἰς ποιητικὴν ρέμβην. Βίς τὰ ἀνδρικά του στήθη ἔπαλλε καρδία πλήρης ἔρωτος καὶ μέθης. Αἱ καθημεριναὶ ἀσχολίαι καὶ ὁ πυρετώδης βίος τῆς πρωτευούσης ἐπίεζον τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, ὡς καταχθόνιος ἐφιάλτης.

Ἐπροτίμα μᾶλλον τὴν μόνωσιν, τὴν ἐ-  
πάνοδον εἰς τὸν πρῶτόν του βίον, τὰς  
μακρὰς ὥρας τῆς σκέψεως, καθ' ἃς ἡδύ-  
νατον νόον ἀφεθῆ εἰς τὴν λατρείαν τῶν ἀνα-  
μνήσεων. Βεβαίως ἐκ Τουλόνος εἶχεν ἀ-  
πέλθει μετὰ σκληρᾶς ἀμφιβολίας ἐν τῇ  
καρδίᾳ, ἡς τὴν ὁδύνην εἶχον ἐπαυξήσει  
αἱ πρώται τοῦ χωρισμοῦ ἡμέραι. Ἀλλὰ  
τίς δύναται νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τῆς κάρ-  
διας του εἰς τὴν ἑλπίδα; Μήπως αὐτὴν  
δὲν ἐπανέρχεται καὶ δὲν εἰσχωρεῖ ὑπὸ τὸ  
πλέον ἀσήμαντον πρόσχημα, ὅμοι μὲν μίαν  
ἀκτινὰ ἡλίου, μὲ τὴν ἡχώ γέλωτος, μὲ  
τὴν θωπείαν φύσματος παροδικῶς ἀκουο-  
μένου;

Ο Πλευρὸν λοιπὸν προσηλύτο περισσο-  
τερον εἰς τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς ἢ εἰς τὰς  
Χορερὰς ἀναμνήσεις. Ἐπανέβλεπεν, ἀνεζω-  
γόνει νοερῶς τὰς πλήρεις ἀφώνου μέθης  
κατὰ μόνας συνεντεύξεις των. Δὲν τοῦ  
εἶχεν εἴπει ἀρά γε ὅτι τὸν ἡγάπα; Δὲν  
πρέπει τις ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τοῦ λόγου  
γυναικός, δταν ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε ἐλεύ-  
θερος καὶ αὐθόρυμητος, δταν αὐτὸς εἶνε ἀ-  
πόρροια θελήσεως ἐσκεμμένης καὶ αἰσθή-  
ματος ἀμέσου. "Αλλως τε, ποίαν ἀφορμὴν  
εἶχεν ὅπως ἀμφιβάλλῃ; Τί παρεκίνησε  
τὴν Λευκὴν εἰς τὴν ὁμολογίαν; Ἡτο-  
νέα, ωραία, πλουσία καὶ ὁ ιερὸς ἔκεινος  
δεσμὸς προσῆλθεν ἐξ ίδιας αὐτῆς ἐκλογῆς

τραγώνου δωματίου, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ ὑπουργείου, φωτιζόμενου ἐκ τοῦ μέρους τῆς στενῆς αὐλῆς τοῦ καταστήματος. Υπὸ τὸν ἀμαυρὸν οὐρανὸν τοῦ Δεκεμβρίου, οἱ φαῖοι τοιχοὶ ἔξαπέστελλον ὅγραν καὶ μελαγχολικὴν ἀντανάκλασιν. Υπὸ τὸ θολὸν αὐτὸν φῶς ἔξηταζε τὰ κιτρινίσαντα γειρόγραφα, ἐν οἷς ἐμπερικλει- αντο τόσαις ζῷσαι ἦ νεκοϊ πλάναι.

οντο τοσαι ζωσαι γηνερα πικαντι.  
Τυπήρχον μεταξύ τῶν σχεδίων αὐτῶν  
τινὰ χρονολογούμενα πρὸ πολλοῦ. Οἱ κα-  
ταρτίσαντες αὐτά εἰχον ἵσως ἐξαφανισθῆ,  
καταβληθέντες ὑπὸ τῆς πενίας καὶ τῆς  
ἀπελπισίας, ἀφήσαντες τὴν θέσιν κενὴν  
εἰς ἄλλους φρντασιοκόπους. Τὰ πλέον  
πρόσφατα σχέδια δὲν ἔσαν καὶ τὰ μᾶλ-  
λον σαφῆ καὶ πρακτικά. Ό Πλεμὸν ἐφι-  
λοσόφει ἀκούσιως πρὸ τῆς καταφόρτου ἐξ  
ἔγγραφων τραπέζης ἐκείνης. Ἀπέκτα αὐ-  
τῷθι πετραν περὶ τῶν βαθμῶν τῆς ἀνθρω-  
πίνης νοημοσύνης καὶ ἔβεβαιούτο ὅτι εἰς  
ἐποχὴν τεταρχυγμένην, οἷχ ἡ ἡμετέρα, ἡ  
ἀταξία τῶν ἀτομικῶν διανοητικῶν δυνά-  
μεων εἶνε ἀπαύγασμα τῆς γενικῆς συγ-  
χύσεως.

Οι πλειστοί τών κατά φυντασίαν φρευ-  
ρετῶν αὐτῶν δὲν ἡσαν εἰδήμονες τῆς τέ-  
χνης. Ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατεῖ περὶ πολλοῖς  
ἡ διηγεκής μανία ὅπως ἔξέλθωσιν ἐκ τῆς  
ταξιέως των. Μεταξὺ τῶν ἐφευρετῶν τῆς  
παγκλαστίτιδος καὶ ἄλλων τοιούτων  
πανισχύρων ὑλῶν, ὀλίγιστοι ἡσαν οἱ ναυ-  
τικοί, καπως δὲ περισσότεροι οἱ μηχανι-  
κοί, ἀλλὰ τὸ μέγα πλῆθος ἀπετέλουν κυ-  
ρίως οἱ ὥρολογοποιοί, οἱ μηχανουργοί, οἱ  
χημικοί, οἱ φραμακοπώλαι καὶ αὗτοι οἱ  
φωτογράφοι, πάντες ὅσοι τέλος, ἐπειδὴ ἐ-  
νεκα τοῦ ἐπαγγέλματός των ἐποιοῦνται  
χρῆσιν τινῶν μιγμάτων, ἐφαντάζονται  
ὅς ἐκ τούτου ὅτι ἡσαν ἴκανοι νὰ προ-  
κίσωσι τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νέας κα-  
ταστρεπτικῆς ὕλης. Ὁ Πλεμόν, μεταξὺ<sup>της</sup>  
της σωρείας τῶν αἰτήσεων, ἀνεῦρε κα-  
τρεῖς ἀφορώσας εἰς τὴν ἀνακάλυψιν το-  
ἐλληνικοῦ πυρός!

<sup>7</sup> Ω πόσον ἡθελεν ἀγδιάσει καὶ καταρρασθῇ τὸ ἐπάγγελμά του τὸ ἀνωφελέστερον εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἡθελεν ἔχει πάντοτε ζωηρὰν τὴν ὑψηλήν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος!

[*"Επεται συνέχεια*].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

## ΔΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

## И МАТНР ТРЕЛАН

ΣΜΥΡΝΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέγεια]

— "Α ! οὐδὲν γινώσκω ; Δέν με πι-  
στεύετε ! Λοιπόν, ἀκούσατε. Ἐνθυμεῖσθε  
τὴν ἐσπέραν, καθ' ḥν ὁ πατήρ μου μὲ δι-  
έκοψεν, ἐνῷ ὡμίλουν περὶ τῆς Μαρίας  
Βαρκσάϊαρ, τῆς ἀπαχθείσης ὑπὸ τούρκου

ἀξιωματικοῦ; Οὐδ' ὑμεῖς, οὐδὲ ἐγώ ὑπω-  
πτείνομεν τότε ὅτι ἡ Ἐλενίτσα ἡτο θυ-  
γάτηρ της.

— Σιωπήσατε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος· ή ἐφ  
εύρεσις εἶναι ἀτίμος.

— Ἀληθίας; ἀπάντησεν ἡ Ἄννεττα  
ἀγερώχως. Τότε ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἐπί-  
τροπὸν τῆς Ἐλενίτσας νὰ σᾶς δεῖξῃ τὴν  
γεννητήριον πρᾶξιν αὐτῆς. Γινώσκετε δέ  
μως καλλιστα ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἔφεύ-  
ρεσις, διότι ἀλλως δὲν θ' ἀνεγκωρεῖτε τό-  
σον αἰρνιδίως πρὸ δύο ἑταῖρων!

‘Η φωνὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦτο  
τόσον ἀσφαλής, αἱ φράσεις αὐτῆς ἀπέ-  
πνεον τόσον μῆσον, ὥστε δὲ Μαυρίκιος  
ἐφοβήθη. Ἀνεμνήσθη ἐν ἀκαρεῖ τῆς  
πρὸ διετίας ταραχῆς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς  
ὑπὸ τοῦ Χάρρισων μετ' αὐταπερνήσεως  
ἀποδοχῆς τῆς ἀποποιήσεως τοῦ γέροντος  
ἰατροῦ, ἐσκέφθη δ' ὅτι ὁ λόγος τῆς ἀπο-  
ποιήσεως δὲν ἔζετέθη σφρῶς ἐν τῇ πρὸς  
τὸν Χάρρισων ἐπιστολῇ τοῦ πατρός του,  
ὅτι οὐδὲ αὐτός, οὐδὲ ὁ πατέρων εἴχον  
ἔζηγήσει, ὅτι ἡ ἀποποίησις εἶχε λόγον  
τὴν παραφροσύνην τῆς μητρὸς τῆς Ἐλε-  
νίτσας, καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ γέρων Σκῶ-  
τος θὰ ἡπατήθῃ ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς  
ἀρνήσεως, διότι ὑπαινιγμὸς ἀπλοῦ οἰκο-  
γενειακοῦ δυστυχήματος δὲν ἥθελε πείσει  
αὐτόν, πύχραιμον καὶ θετικὸν ἄνδρα, νὰ  
κλίνῃ τὴν κεφαλὴν. ‘Ο Μαυρίκιος ἤσθάν-  
θη αἰφνίς ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς  
Ἐλενίτσας ὑπάρχουσα ἀδυσσος ἐγένετο  
βαθυτέρα, διὰ φωνῆς δ' ἀποπνιγομένης  
ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἥρωτησε τὴν Ἀν-  
νέτταν :

— Πλήν, τέλος, παρὰ τίνος ἐμάθετε  
ὅ, τι οὐδεὶς γινώσκει;

Ἐκείνη ἐτήρει σιγήν· τὸ ἀνακριτικὸν  
ὕφος τοῦ Μαυρικίου ἀνησύχει αὐτήν, διότι  
δέν το εἶχε προῖδει, ἐὰν δὲ ιθύνατο ν' ἀ-  
νακαλέσῃ ὅτι εἶχεν εἴπει, ἥθελε τὸ πράξει  
εὐχαριστώς.

— Πρέπει ν' ἀποκριθῆτε, ἐπέμεινε λέγων ὁ νεανίας καὶ θλίβων ἴσχυρῶς τοὺς σφυγμοὺς τῆς ώραίας κυρίας, διὰ τῶν τρεμόντων δακτύλων του. Εἰπάτε μοι τίς σας ἐπληροφόρησεν ἢ ὁ μολογήσατε ὅτι ἐψύσθητε. Δὲν θ' ἀφήσω ὑμᾶς, ἐὰν μὴ εἰπητε τὴν ἀλήθειαν.

— "Ω ! είπεν ἐκείνη, μοὶ προξενεῖτε πόνουν, θραύσετε τὰ ὄστα μου ! Αφήσατέ με ! Απὸ τὸν σύζυγόν μου ἔμαθα τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἱστορίαν.

— "Εχει καλως. Θὰ υπάγω για τῷ ὄμιλόνσω. Πλὴν δ, τι εἰπετε, ἀληθές η ψεύδες. γωοίζει ήμας διὰ παντός.

Ἡ νεαρὰ γυνή, καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀπελπισθεῖσα καὶ συνελθοῦσα εἰς ἔκυτὴν ἐκ τῶν διεγειρασῶν τὰς αἰσθήσεις τῆς συγκινήσεων, εἴχε γονυπετήσει ἐνώπιον τοῦ Μαυρικίου καί, ἐπιλαβομένη τῶν χειρῶν του, ἔθλιβεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ μόλις κεκαλυμμένου καὶ παλλομένου στήθους της. Τί τούτο ἐσήμαινεν; Ἐμελλε νὰ αἰτήσοται συγγνώμην ή νὰ ρήξῃ τὴν κραυγὴν τοῦ ἀπηλπισμένου πάθους;...

Ἐκούσθησαν φωναὶ προσεγγίζουσαι καὶ τυγχρατούμενοι γέλωτες. Ἀναμφιβόλως,

ἀνέζητε τις ἔξ εὐσπλαγχνίας τοὺς βραδύνοντας.

— "Ελθετε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἰατρός, δὲν εἰναι πρέπον νὰ εὔρωσιν ὑμᾶς ἐνταῦθα.

'Η Ἀννέττα ἡκολούθησεν αὐτὸν ἐν σιγῇ, διότι, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἥδυνατο νὰ διδηγαῖται διαταγάς ως πρός δούλην. Μετ' ὅλιγα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχον ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ θορυβώδους πλήθους τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων.

Τὸ θέαμα, ὅπερ παρεῖχε τὸ ὄροπέδιον τοῦ Γίγαντος, ὡτο γραφικώτατον. Δὲν θὰ ἥδυνατο τις νὰ ἔδηγαται παταγκτικωτέραν ἀντίθεσιν. Ἐπὶ τοῦ ἴσχνου χόρτου, ἐν τῷ μέσῳ ἀπλέτου φωτός, εἶχε στρωθῆ μέγιστον τραπέζιον κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀνθέων, κρυσταλλίνων καὶ ἀργυρῶν σκευῶν καὶ τροφίμων. Περὶ τὴν αὐτοσχέδιον ἐκείνην τράπεζαν, οἱ συνδαιτυμόνες, ὑμιεξηπλωμένοι ἐπὶ προσκεφαλαίων ως Ρωμαῖοι τῆς ἐποχῆς τῆς παρακμῆς τῆς Αὐτακρατορίας περὶ τὸ τρικλίνιον, εἶχον ἥδη ἀρχίσει τὴν ἔφοδον κατὰ τοῦ πιλάφ μὲ δρυγας, τὸ διποῖον ἔκρινον θυμασίον.

'Ο Μαυρίκιος καὶ ἡ σύντροφός του θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς πᾶσαν θυσίαν, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς ὑπολοίπου ἑορτῆς. Οὐχ ἦττον, ἐκάθισαν ὅσον ἥδυνήθησαν ἀπωτέρω ἀλλήλων. 'Η κυρία Μιλιτιάδου ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς κυρίας Γεωργίου, μαντεύουσα, χωρὶς νὰ βλέπῃ, τὸ βλέμμα τῆς 'Ἐλενίτσας, ὅπερ μετ' ἀνησυχίας προσηλοῦτο ἐπὶ αὐτῆς καὶ ἀκολούθως διηυθύνετο πρὸς τὸ ἔτερον ἔκρον τῆς τραπέζης ἐπὶ προσώπου, ὅπερ ἐκ τῆς ταραχῆς του ἦτο δυσδιάγνωστον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Λαζόρδ ἔκαμψε περὶ τούτου παρατήρησιν πρὸς τὸν φίλον του, ἐνῷ παρέχωρεις αὐτῷ τὸ ὑμίσυ τοῦ προσκεφαλαίου του :

— Δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀπόβαλε τὸ πένθιμον αὐτὸῦ θῆσις, ὅλοι σὲ παρατηροῦσιν.

'Ομοιάζεις πρὸς καταδεδικασμένον εἰς θάνατον, πρὸς δικαιονοπίησαν τὴν ἀπόφασιν.

— Πλανᾶσαι, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος τὴν ἀπόφασιν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ ἀλλὰ μόνον ἔμαθον πρὸ ὅλιγου, διὰ δρεῖλα ν' ἀποβάλλω πᾶσαν ἐλπίδα περὶ χάριτος.

Πράγματι δ' ἐφαίνετο ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων. Μία μόνη σκέψις ἐδέσποζε τοῦ πνεύματός του: «Τὸ πεπρωμένον εἶναι κατ' ἐμοῦ. Μόλις ἐξηρανίσθη τὸ ἀπόδυο ἐτῶν ἐπιπροσθοῦν ἐμπόδιον, ἵδον ἐγείρεται ἔτερον, ἔτι μᾶλλον ἀνυπέρβλητον!»

— Δι' ἐμὲ ὑποφέρει τόσον; ἡρώτα ἔκατὴν ἡ 'Ἐλενίτσα. 'Εὰν ἥμην βεβία, ἥθελον ἐγερθῆ καὶ πορευθῆ πρὸς αὐτόν, ἐνώπιον δόλου τούτου τοῦ πλήθους. Πλὴν δὲν ἥξερω τίποτε δὲν ἔνονω τίποτε εἴμην διὰ ἀπέθνησκον, ὅπως καταστῆσω αὐτὸν εὔτυχη.

Ο γείτων της, διστις πρὸ πέντε λεπτῶν ἐλάσσει πρὸς αὐτήν, χωρὶς αὐτῇ ν' ἀντιληφθῆ, ἀπολέσας τὸ θάρρος του, εἶπεν αὐτῇ :

— Δεσποινίς, ὑπόσχομαι νὰ σᾶς φέρω αὔριον τὸν ὥραιότερον ἀδέμαντα τῆς εὐ-

νουμένης τοῦ Γιλιδίζ - Κιόσκ, ἐὰν δυνηθῆτε νὰ μοι ἐπαναλάβητε μίαν λέξιν ἔξσων σᾶς εἶπον.

— Καὶ ἔγω, ἀπήντησεν ἡ νεῖνις, θὰ σᾶς δώσω ἐκείνον τὸ ἀστέρα, διστις λάμπει ἐκεὶ μακράν, ἐὰν δυνηθῆτε νὰ μοι ἐξηγήσητε τὸ μυστικόν, τὸ ὄποιον ἀπορροφᾶ τὴν προσοχήν μου. Συγγνώμην, κύριε.

Ἐπὶ τέλους, προσήγγιζε τὸ τέρμα τοῦ δείπνου, τοῦ διαρκέσαντος μείζονα χρόνου δισταγμένον τῶν συνδαιτυμόνων. Αἱ συνδιαλέξεις ἐγένοντο ζωηρά, φέρεται καὶ αὐτοὶ οἱ ψυχρότεροι ἀνηλίθον εἰς τὴν γενικὴν διαπασῶν.

Πέριξ τῆς τραπέζης ἡκούετο ὁ κρότος τῶν ἀναπηδῶντων πωμάτων τῶν φιαλῶν τοῦ καμπανίτου, ἐνῷ ψύφουντο εἰς τὸν ἀέρα πολύχροοι πύραυλοι.

Εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τοῦ Βοσπόρου, ἔτεροι πύραυλοι καὶ πυραὶ δὲν ἔβράσθησαν νὰ φωτίσωσι τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῶν κήπων τῆς γαλλικῆς πρεσβείας.

Μετὰ τελευταίων πρόποσιν ὑπὲρ τῶν ὄργανων τῆς ἑορτῆς, πάντες ἡγέρθησαν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἢ ἀπλῶς περίεργοι ἥδυνήθησαν νὰ ἀκολουθήσωσι, διὰ τοῦ βλέμματος, τὸν Μαυρίκιον, διστις, ωχρὸς ως νεκρός, ἐπλησίασε τὸν κύριον Μιλιτιάδου καὶ τῷ εἶπέ τι εἰς τὸ οὖς, μεθ' δού δύο ἀνδρες εἰσέδυσαν εἰς τὸ σκότος μικροῦ δάσους.

— Τί παραδίξα πράγματα! εἶπε κυρία τις, παρατηρήσασα ἐκείνην τὴν μικρὰν σκηνήν. Ἀπὸ πότε οἱ ἐρασταί τῶν συζύγων προκαλοῦσι τοὺς συζύγους εἰς μονομαχίαν;

— Κακὸν παράδειγμα! εἶπεν εὐγενῶς μία λεπτὴ φωνή. 'Εὰν αὐτὸς ὁ συρμὸς γίνη παραδεκτός, μερικοὶ σύζυγοι θὰ ἔχουσι προκλήσεις δις τῆς ὑμέρας.

## KΖ'

Ο Μαυρίκιος παρέσυρε τὸν πρόξενον, διατελοῦντά πως ἐν ἀπορίᾳ, ἀρκούντως μικρὰν τοῦ τόπου τῆς ἑορτῆς, ὅπως ἡ βέβητος, διὰ οὐδεὶς ἥδυνατο νὰ ἔδῃ ἢ ἀκούσῃ, καὶ ἥρχισε τὴν ἐπομένην συνδιάλεξιν.

— Συγγνώμην, κύριε, ἐὰν ἐνοχλῶ καὶ ταράττω ὑμᾶς πλὴν δὲν δύναμαι οὐδὲ μίαν ὥραν νὰ ζήσω πλέον εἰς ἣν εὐρίσκομαι κατάστασιν. 'Εὰν δὲν σφάλλω, εἶσθε φίλος στενός τῆς οἰκογενείας Γεωργίου.

— Ναί, κύριε.

— "Ισως δὲν ἀγνοεῖτε, διτι, ἀφοῦ ἐγνώρισα εἰς Παρισίους τοὺς Ρεννεφώρ... καὶ εἰδον ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας τὴν δεσποινίδα 'Ἐλένην, ἐπανεύρον αὐτὴν εἰς τὴν Σμύρνην πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ἐμνηστεύσον μετ' αὐτῆς...

— Καὶ ἔπειτα; εἶπεν ὁ Θεόδωρος ἀνήσυχος, ἀλλὰ φρονίμως φερόμενος.

— Αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, μοὶ παρέχουσιν ἀναμφιβόλως τὸ δικαίωμα ν' ἀπευθύνω ὑμῖν ἐρωτήσεις τινάς...

— Συγγνώμην, διέκοψεν αὐτὸν ὁ πρό-

ξενος, ἡ δεσποινίδη ἔχει ἔνα θεῖον, αὐτὸν δέον νὰ ἐρωτήσητε.

— Όλίγον τὸν γνωρίζω, κύριε: ἀλλως ἐὰν σᾶς εἶπω παρὰ τίνος ἐλέχθη ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαληθεύσω, θέλετε συμφωνήσει, διτι ὑμᾶς ἰδίως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσω.

— Όμιλήσατε, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος ἡσύχως καὶ κλίνας τὴν κεφαλήν διότι ἐνόησε πόθεν προήρχετο τὸ κτύπημα.

— Ήξιώσε τις πρὸ ὅλιγου, ἐπιτρέψατε μοὶ δὲ νὰ μὴ ὄνομάσω τὸ πρόσωπον, διτι ἡ δεσποινίδη Ρεννεφώρ φέρει ὄνομα, τὸ διποῖον δὲν εἶναι ἰδιόκον της.

— Είναι ἀληθές, κύριε. 'Η δυστυχὴ μήτηρ της...

— Ο Μαυρίκιος ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ θραύσιον τοῦ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένου καὶ εἶπεν ἱκετευτικῶς:

— "Ω! μὴ προσθέσητε τι περισσότερον, κύριε. 'Ηκουσα ἀπαξῆ τὴν ιστορίαν καὶ μοι ἀρκεῖ, διότι μ' ἐκμηδενίζει καὶ με καταδικάζει ἀμειλίκτως. Μέχρις σήμερον κατηγόρουν τοῦ πατρός μου ἐπὶ ὑπερβολικῇ αὐτηρότητῃ. . . Πλὴν τι πλέον δύναμαι νὰ ἔλπισω; . . . Θεέ μου! Θεέ μου! Πῶς νὰ κατορθώσω νὰ γίνη ἀσπαστὸς τοιούτος γάμος παρὰ τῆς οἰκογενείας μου, παρὰ τῶν φίλων μου, παρὰ τῶν φίλων μου, παρὰ τῆς κοινωνίας;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ πρόξενος, ἀγνοῶ τι συνέβη καὶ δὲν ἀναμιγνύομαι, πλὴν θεωρῶ ἀδίκους ὑμᾶς, τὸν πατέρα σας καὶ τὴν κοινωνίαν.

— "Α! ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἐμοῦ! 'Εὰν ἐπίσης ἔγω ἡμήν δυστυχὴς . . . ἀνέδηματος. Πλὴν τι ν' ἀποκριθῶ πρὸς τοὺς ζητήσοντας τὸ ὄνομα τῆς μνηστήσης μου; Εἶναι θυγάτηρ μιᾶς δυστυχοῦς, μιᾶς...

— "Ω! ὡ! εἰσθε πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας, κύριε ίατρέ, εἶπεν ὁ Θεόδωρος. Τι λοιπὸν πιστεύετε: Θὰ ἥτο δι' ἐμὲ ὁ δύνηρος διάδημα νὰ σκεφθῶ, διτι ἡ ιστορία παρεμφορφώθη ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ διηγηθέντος αὐτὴν πρὸς δύο προσώπουν.

— Μὰ τὴν τιμήν μου, τὸ λάθος εἶναι δικαίον μου. Διέκοψε τὴν διήγησιν, διότι δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀκούσω περισσότερον.

— Είσθε ἀνήρ τίμιος, κύριε. Λοιπόν, ἀκούσατε αὐτὴν τώρα μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ γαλλήνης. Δὲν εἶναι μακρά. 'Επειδὴ δύος ἐξηγήσεις ἔχησαν τὸ μέλλον δύο προσώπων, θέλω παρουσιάσει τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ὅψιν. 'Εγγνωρίσατε ἡ γνωρίζετε τὰς τρεῖς θείας τῆς δεσποινίδος 'Ἐλένης, διότι ἡ κυρία Ρεννεφώρ, τὴν δύοις αὐτήρες της, δέν ἥτο εἰμὴ θεία αὐτῆς. Πρὸ παντός, θὰ σᾶς εἶπω, διτι κατακρίνω τὴν ψευδή στοργήν, ἔνεκα τῆς δροπίας ἡ οἰκογένεια τῆς νεάνιδος ἀνέβαλε τὸν ἀλήθειαν. Νομίζω, διτι τὸ ἔπαρξεν ἔξ αλαζονείας. Τὸ ένεστός συμβάν καταδεικνύει τὸν κίνδυνον τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς. Η τετάρτη θυγάτηρ τοῦ κυρίου Βαρκοσάϊαρ ἐκαλεῖτο Μαρία. Πρὸς δυστυχίαν της, ἥτο φύσις παράφορος καὶ ρομαν-

τικὴ ὅσον αἱ ἀδελφαι· αὐτῆς ὑπῆρξαν πρακτικαὶ καὶ σοβαραῖ. Γινώσκετε, ὅτι ἡ νεαρὰ Μαρία ἱράσθη τούρκου ἀξιωματικοῦ, ὅστις κατώκει ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ πατρός της καὶ ὄνομαζετο Δζεμιλ-Βένης, κατήγετο δὲ ἐπισήμου ὄθωμανικῆς οἰκογενείας. Προβιβασθεῖς νεώτατος εἰς τὸν βαθμὸν μισθό-ἀλάρη ἥτοι, συνταγματάρχου, μετετέθη ἐκ Σμύρνης εἰς τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τῆς Δαμασκοῦ καὶ ὡς εἶπον ὑμῖν... δὲν ἀπῆλθε μόνος. Εἰς πᾶσαν χώραν, ἡ ἀπαγωγὴ νεάνιδος εἶναι δεινὸν οἰκογενειακὸν δυστύχημα, ἀλλὰ ἡ ἀποπλάνησις χριστιανῆς παρθένου ὑπὸ τούρκου εἶναι, διὰ τοὺς εὐρωπαίους τῆς Ἀνατολῆς, γεγονὸς τερατῶδες καὶ, ὁφείλω νά το ὄμοιογήσω, σπανιώτατον. 'Ολόκληρος ἡππόλις ἔβυθισθη εἰς πένθος, οὐδεὶς δὲ ἔξεπλάγη, ἵδιας οἱ γυναικῶντες τὸν γέροντα Βαρκοσάϊαρ, ὅτε, τὴν ἐπιοῦσαν, ἀνέγνωσαν εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τῆς νεάνιδος. 'Ο ἀκαμπτὸς πατὴρ ἡθέλησε τοιουτοτρόπως ν' ἀποδεῖξῃ, ὅτι οὐδέποτε ἥθελε συγχωρήσει καὶ ὅτι δὲν ἥθελε ν' ἀκούσῃ πλέον προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς κατηραμένης θυγατρός του. 'Η ἀπόφασις τοῦ γέροντος ἔξετελέσθη· μικρὸν καὶ κατ' ὄλιγον, τὸ ἀπαίσιον γεγονὸς ἀπεισιωπήθη καὶ ἡ δυστύχη ἀποπλάνησισ ἐλησμονήθη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ὃς ἐὰν πράγματι ἀνεπαύετο ἐν τῷ οἰκογενειακῷ τάφῳ. Μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς φυγῆς τῆς Μαρίας, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἐλένη, ἡ μόνη ἀγαμος ἔως τότε, ἐνυμφεύθη ἔνα Γάλλον, τὸν κύριον Ρεννεφώρ. 'Ἐν τούτοις, ἐνταῦθα δὲ ἀρχεται· ἡ τῷ κοινῷ ὃς ὑμῖν, ὡς βλέπω, ἀγνωστος ιστορία, δὲ Δζεμήλ-Βένης καὶ ἡ σύντροφός του ἀφίκοντο εἰς τὸν τόπον τῆς νέας διαμονῆς τοῦ συνταγματάρχου, ἀπώτατον χωρίον τοῦ Ἀντιλιθάνου, καλύμμενον Χασβίγιεδ. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἦσαν Δροῦσοι, ἀπαντεῖς ποιμένες καὶ γεωργοί, συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὅστις ἐνήσκει ἐπ' αὐτῶν ποιάν τινα πατριαρχικὴν ἔξουσίαν. 'Η Μαρία κατώκει εἰς ἀθλίον οἴκημα, ὑπηρετουμένη ὑπὸ γραίας καθολικῆς, ἥτις, εὐτύχως, ἡγάπησεν αὐτὴν ἐντὸς ὄλιγων ἡμερῶν. 'Η τουρκικὴ φρουρά, συγκειμένη ὑπὸ πεντηκοντάδος, στρατιωτῶν, διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Δζεμήλ-Βένη, ἔμενεν ἐντὸς παλαιοῦ καὶ ἡμιεριπωμένου φρουρίου, διοικάζοντος μᾶλλον πρὸς εἰρητήν. Φαντάζεσθε δόποιος ὅτι ὁ βίος τῆς δυστυχοῦς φυγάδος εἰς ἔκεινην τὴν ἔρημον, ὅπου ἥτο ἡναγκασμένη νὰ συνεννοεῖται διὰ νευμάτων μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπηρετίας, τῆς πιστῆς Βουρντέχ. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἀνήρ, πρὸς ὃν εἶχεν ἀφιερωθῆ, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ πάσις στοργῆς, ἀλλὰ, μετὰ τὴν πρώτην παραφοράν, ἡ τρομερὰ πραγματικότης κατεδείχθη αὐτῇ σαφῶς καὶ οἱ ἔλεγχοι κατεσπάραττον τὴν ἀγνὴν καὶ ἀσπιλον μείνασσαν ψυχὴν της. 'Η συγχώρησις ἥθελεν ἐν μέρει παραμυθήσει αὐτῆν, ἀλλὰ δὲ γέρων Βαρκοσάϊαρ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐσφραγισμένας τὰς διὰ τῶν δακρύων τῆς βερεγμένας ἐπιστολὰς τῆς θυγατρός του.

Φαντάζεσθε σεῖς πατέρα τόσον ἀκαμπτον; — 'Α! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὅλοι οἱ πατέρες εἶναι ἀκαμπτοι. 'Αλλά, κύριε, συγγνώμην δί' ὅτι θὰ αᾶς εἰπω ἀυτὴ ἡ διήγησίς μὲ βασανίζει, χωρὶς νά μοι φέρη ἀνακούφισιν. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάσω τὴν δυστυχή, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὄλιγωτερον ἀληθές, ὅτι ἡ θυγάτηρ της...

— Σταθῆτε, ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος, ἀφετέ με νὰ ἔχω κολουθήσω. Θὰ εἴμαι σύντομος. Σεβάσμιος καθολικός ιερές, ἡγούμενος πλησιαχώρου μοναστηρίου, ἔμαθεν ἐκ στόματος τῆς Βουρντέχ τὴν ὁδυνηρὰν θέσιν τῆς κυρίας της. 'Επεσκέψθη λοιπὸν ταύτην, ἀνεγνώρισε πόσον ἥτο ἀξία εὔσπλαγχνίας, εἶπεν αὐτῇ παραμυθητικούς λόγους καὶ την διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ Θεός, ἥττον ἀκαμπτος τῶν ἀνθρώπων, ἐσυγχώρει τὰ ἀμαρτήματα. Οἱ λόγοι τοῦ ιερέως ὑπῆρξαν διὰ τὴν δυστυχή προγεγραμμένην ὅτι εἶναι θερμὴ ἡλιακὴ ἀκτίς, αἴφνης προσπίπουσα ἐντὸς ψυχῆς καὶ σκοτεινῆς φυλακῆς. 'Η καρδία της ἡνεψηθείη εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ ἡ ἀτυχής ἥλιπισεν αὐθίς εἰς τὴν συγγνώμην, τῆς δόπιας ἐνόμιζεν ὅτι ὥφειλε διὰ παντὸς νὰ παραιτηθῇ. Δ.Μ.Δ.

[Ἐπεταί τὸ τέλος].

#### ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

### ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

'Απὸ ίκανοῦ χρόνου ἡ Μαρία δὲν ἔξηρετο τοῦ οἴκου αὐτῆς ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν πλησίον πόλιν μετὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν, ἐπεφόρτιε δὲ πάντοτέ τινα τῶν συγγενῶν ἵνα προμηθεύῃ αὐτῇ πᾶν, οὐτινος εἶχεν ἀνάγκην. Σχεδὸν παρημέλησε τὰ κτήματα αὐτῆς, διότι, ἐν φέρετεν αὐτή, ἡ δέσποινα, νὰ ἐπιτηρῇ τὰς ἐν αὐτοῖς γινομένας ἐργασίας καὶ νὰ μαχειρεύῃ, κατὰ τὰ πατροπαραδοτα, τὴν διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ τὰς ἐργάτιδας ἥμερησιαν τροφήν, ἀνέθετεν εἰς τινα γραῖαν συγγενῆ τὴν ἐπιμέλειαν πάντων τούτων ἀντὶ καλῆς ἀμοιβῆς. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν δὲν μετέβαινε συνεχῶς, ὡς πρότερον, φοβουμένη μὴ βάσκανος ὄφελαχος καταστρέψῃ πᾶν ὅτι μετὰ τοσούτων πόθων καὶ ἐλπίδων ἔδημησιοργήθη. Αἱ συμπολίτιδες γυναικεῖς ἔβλεπον τὴν μεταβολὴν ταύτην τῶν συνηθειῶν τῆς Μαρίας καὶ πολλάκις ὡμίλουν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπέδιδον αὐτὴν εἰς τὸν ἀκαταβλητὸν πόθον, ὃν εἶχεν ἵνα ἐπανίδῃ, νεαρὰ γυνὴ αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, τὸν Δημήτριον. Φυσικῶς ἔγνευετο τὸ πρόσγυμα, ἰκανοποιεῖτο ἡ περιεργία τῶν πολυπραγμόνων γυναικῶν τοῦ χωρίου καὶ καθησύχαζε τὸ ἐπὶ στιγμὴν ἀναστατωθὲν πνεῦμα των. Οὐδεὶς ὅμως ἐνόει ὅτι οὐχὶ πόθος τοῦ ἀπόντος συζύγου ἡ ἔρως ἀκόρεστος, ἀλλὰ δὲ φόβος, διὰ ἀριστως ἥσθανετο ἡ προηθάνετο ἡ Μαρία, ἐκράτει αὐτὴν μακρὰν τῶν παλαιῶν ἔζεων αὐτῆς.

Παρὰ τὴν συνήθειάν της καὶ παρὰ τὰ ἔθιμα τοῦ χωρίου, ἡ Μαρία, ὑπείκουσα εἰς

ἐπίμονον ἀπαίτησιν συγγενικῆς οἰκογενείας, κατοικούσης ἐν τῇ 20 λεπτὰ μακρὰν τοῦ χωρίου αὐτῆς κωμοπόλει, εἶχε μεταβῆ ὅπως παρασταθῇ εἰς τὸν συναπτόμενον γάμον ἀγαπητῆς αὐτῆς ὑπάρξεως· ἔκεινην τὴν ἡμέραν ὑπέρ ποτε ἥτο ὥραια ἡ σύμβιος τοῦ Δημητρίου.

Οὐ μόνον οἱ ἄνδρες ἔβλεπον αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ κεχηνότες ὡς πρὸ θεότητος καλλονῆς, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ὑμολόγουν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι οὐδέποτε εἰδόν ωραιοτέραν τῆς Μαρίας γυναικα. 'Η δὲ σεμνότης καὶ μετριοφροσύνη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τὸ εὐπροσήγορον εἰς οὐδεμίαν τῶν διοφύλων ἔδιδε λαβὴν πρὸς φθόνον καὶ κακολογίαν. Καὶ ἔληξεν ὁ γάμος καὶ ἐπέστρεψεν οἰκαδε μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν συγχωρίων. 'Η Μαρία, διερχομένη πρὸ τῆς τουρκικῆς συνοικίας τῆς γειτονικῆς κωμοπόλεως, εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἀρειμάνιος τις Τούρκος εἶδεν αὐτὴν καὶ ἔξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ἀσκαρδαμυκτί. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔκαμε νὰ σταματήσῃ τὸ ἐν τῷ σώματι αὐτῆς κυκλοφοροῦν αἷμα καὶ ἥσθανθεν ψυχομένας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ πάθῃ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. 'Αλλ' εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησε σχεδὸν εἰς τὰ ὄτα της γέλως τοσοῦτον ἥλικρός καὶ ἀφελῆς τῶν συνοδευουσῶν αὐτῆς γυναικῶν, διετε ἀπεστάθη βιαίως ὁ νοῦς αὐτῆς καὶ μετ' ὄλιγον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας τοῦ γάμου, ἐλησμόνησε καὶ Τούρκον καὶ βλέμμα. 'Εσκέπτετο μόνον ἐνίστε τὴν πιστήν των μικρῶν καὶ τὰ παχρὰν σύζυγον καὶ ηγετε τὴν παρόντα καὶ τὰ προσφιλῆ αὐτῆς ταῦτα.

Εἰς τὸν χρόνον δὲν ἔλαβε μέρος ἡ Μαρία, οὐδὲ ἥδυνατο νὰ ἀπαιτήσῃ τις τούτοις, διότι αἱ Ἑλληνίδες τῆς Μικρᾶς 'Ασίας ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ χορεύσωσιν ἐν γάμοις ἢ ἐν ἄλλαις διασκεδασίσιν ἀπόντος τοῦ συζύγου εἰς τὴν ξένην. 'Επιτρέπεται μὲν αὐταῖς νὰ μεταβαίνωσιν εἰς γάμους συγγενικοὺς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου, ἀλλὰ μόνον ὅπως παρευρεθῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅπως χορεύσωσιν. 'Εάντις τούτων ἥθελε τολμήσει νὰ παραβῇ τὰτεθεπισμένα, σύσσωμον αὐτὸν τὸ γυναικεῖον φύλον κατεξανίστατο καὶ κατεδίκαζε τὴν πρὸς τὸν ἀπόντα ἀνδρα ὄλιγωρίαν τῆς συζύγου.

'Αλλ' ὅποια φρίκη κατέλαβε τὴν Μαρίαν, ὅτε, ἔξελθουσα τῆς οἰκίας τῶν νυμφίων ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἴδικήν της, συνήτησεν καὶ πάλιν τὸν ἀπονῆδικότην την! Μύς, ἀμέριμνος ἔξελθων τοῦ κρητηργάτου αὐτοῦ καὶ εὑρεθεὶς αἴφνης πρὸ λεγεώνος ὅλης αἰλούρων, δὲν θὰ ἐφοβεῖτο τόσουν, δοσον ἐφοβήθη ἡ Μαρία, ἀμα ἀνακαλύψασα διὰ παρηκολούθει αὐτὴν τὸ βλέμμα τοῦ Τούρκου ώς ἀποτρόπαιον 'Ερινύος.

'Η μυθολογουμένη κεφχλὴ τῆς Μεδούσης δὲν θὰ ἥδυνατο νὰ τὴν ἀπολιθωσῃ πλειότερον. Διὰ μιᾶς τοσαῦται σκέψεις εἰςώρμησαν εἰς τὸν ἐγχέφαλον τῆς ἀτυχοῦς, διετε ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι